

Read the full book on: [10.1787/dcr-2013-en](https://doi.org/10.1787/dcr-2013-en)

Development Co-operation Report 2013: Fattigdomsutryddelse

Sammendrag på norsk

Tusenårsmålene galvaniserte politisk støtte for fattigdomsreduksjon. Verden har trolig allerede møtt tusenårsålet med å halvere andelen av befolkningen som levde i ekstrem fattigdom (1,25 USD per dag). Men likevel har fremgang mot tusenårsmålene på tvers av land, steder, befolkningsgrupper og kjønn vært ujevn, noe som reflekterer en fundamental svakhet i nåværende tilnærminger. Mens FN og deres partnere skaper et globalt rammeverk som skal erstatte tusenårsmålene i 2015 (Kapittel 11), står de overfor den presserende utfordringen med å få en slutt på fattigdom for alltid. Som det tydelig går frem av denne Development Co-operation Report (DCR), vil dette kreve mer enn vanlig praksis.

Hva er fattigdom, og hvordan måles det?

Dette spørsmålet var i sentrum av mange kontroverser rundt tusenårsmålene. I denne rapporten tegner ledende tenkere opp utfordringer knyttet til definisjoner og målinger:

- **Fattigdom handler ikke bare om inntekt** . Tusenårsålet om å halvere ekstrem inntektsfattigdom omgår mye annen nød (Kapittel 3). Økonomisk vekst er ikke nok til å utrydde alle dimensjoner av fattigdom, eller til å gagne alle mennesker.
- **Fattige mennesker bor ikke bare i fattige land** (Kapittel 1). I dag lever en ny “nedre milliard” i mellominntektsland, inkludert India og Kina. Nasjonale fattigdomstiltak lykkes ikke i å fange opp disse forskjellene inne i land eller til å styre utviklingen for å bekjempe dem (Kapittel 2 og 15).
- **Fattigdom er ikke standard eller statisk** . Nye tiltak bør se utover globale aggregeringer for å reflektere lands ulike utgangspunkter og utfordringer, takle ulikheter, og sørge for sammenlignbarhet over tid (Kapittel 2 og 11).
- **Det er ikke bare et spørsmål om å “komme seg til null” – men om å holde seg der** (Kapittel 4). Minst en halv milliard mennesker sitter fast i kronisk fattigdom. Politikk må spesifikt formuleres ikke bare for å få en slutt på ekstrem og kronisk fattigdom, men for å hindre ny utarming.

Nye mål for fattigdomsutryddelse

For å gjenskape visjonen bak tusenårserklæringen, må den nye internasjonale utviklingsagendaen legemliggjøre prinsipper som solidaritet, likhet, verdighet og respekt for naturen (Kapittel 12). Den vil trenge mål som på en effektiv måte kan styre sentrale ambisjoner, mål som er enkle å overvåke og strategier for økonomisk og sosial endring. Denne rapporten legger frem flere forslag til utvikling av disse elementene, inkludert:

Gå fra fattigdom til inkluderende velvære

- Skape en ny nøkkelindikator for måling av fremgang mot utryddelse av alle former for fattigdom, som kan utfylle den gjeldende indikatoren for inntektsfattigdom (Kapittel 3 og 5).

- Inkludere mål og indikatorer for å spore om folk blir nyfattede (Kapittel 4). Inkludere et mål om å redusere inntektsulikheter, eller et sett av indikatorer over ulikheter på tvers av de ulike målene (Kapittel 1 og 11).
- Ta en tospors tilnærming til kjønn: et mål for kjønnsulikheter og kvinners bemyndigelse kombinert med en måte å avsløre avstanden mellom kjønnene i alle andre mål og målsetninger (Kapittel 16).

Kombiner nasjonale og global mål og ansvar

- Basere et nytt globalt mål om å redusere inntektsfattigdom på nasjonale fattigdomstiltak som blir koordinert internasjonalt og som er konsekvente (Kapittel 2).
- Gjøre den nye agendaen anvendelig for alle land, men med ansvar som varierer i henhold til et lands utgangspunkt, evner og ressurser (Kapittel 11).
- Sette mål nasjonalt, men innenfor globale minstestandarder (Kapittel 11 og 15).

Forbedre data for sporing av fremgang

- Vedta et spesifikt mål, målsetning og indikator for å øke tilgjengeligheten på kvalitetsdata for sporing av fremgangen mot disse målene, og investere i nasjonal statistisk kapasitet (Kapittel 14 og 15).

Nye retninger for fattigdomsutryddelse

Å sette de riktige målene er det første steget; å oppnå dem vil kreve ny politikk, forpliktelse og lederskap fra nasjonale myndigheter – Nord og Sør – og hele det globale fellesskapet. Myndigheter, parlamentarikere, multilaterale og regionale institusjoner, det sivile samfunn, ikke-statlige organisasjoner (NGO-er), stiftelser og privat sektor vil måtte samarbeide for å sikre at all politikk på alle områder virker sammen for å gjøre en slutt på fattigdom.

Bidragstyttere til denne rapporten deler sin omfattende erfaring om hva som fungerer, inkludert:

- **Se utvikling som en overgang fra fattigdom til bemyndigelse** ved å bemyndiggjøre mennesker, spesielt kvinner og de kronisk fattige, og å eliminere sosial diskriminering som holder dem i fattigdom. Samarbeidsorganisasjoner, politiske bevegelser og organisasjoner i det sivile samfunn kan støtte opp om slike maktreininger (Kapittel 4, 5, 6, 9, 10, 12 og 16).
- **Bygg inkluderende og bærekraftige økonomier** som gjør det mulig for de fattigste å delta i og nyte godt av vekst. Dette vil kreve en komplett reorientering og omprioritering av politikk og programmer – spesielt innenfor jordbruk, utdanning, energi og sysselsetting (Kapittel 4, 7, 8, 14 og 15).
- **Tilby systemer for sosial beskyttelse** – sysselsettingsgarantier, kontantoverføringer, pensjoner, økonomiske bidrag til barn og uføre – for å skape en rettskaffen syklus som gjør det mulig for fattige mennesker å opprettholde sine næringsveier, bygge verdier, få tilgang til økonomiske muligheter og tåle sjokk som klimaendringer (Kapittel 4, 5, 6, 7, 9, 10 og 13).
- **Gjør miljømessig bærekraft og naturressurser til en sentral prioritering**, uløselig knyttet til fattigdomsreduksjon og velvære. Politikk må ikke bare adressere symptomene, men også årsakene, til fattigdom, uten at de underbygger fremtidige generasjoners velvære (Kapittel 11, 13 og 15).
- **Investert i småbruk** for å takle fattigdom og for å fremme bred økonomisk vekst i fattige land hvor store deler av befolkningen bor på landsbygda (Kapittel 8 og 10).
- **Støtt utvekslingen av kunnskap og erfaring** om fattigdomsreduksjon, spesielt bland land i Sør (Kapittel 1, 8, 15 og 16).

Hva betyr dette for utviklingssamarbeid?

Det vil kreve ekstra støtte for å møte disse utfordringene. Selv om økonomiske ressurser i stadig større grad vil komme fra lands egne skattesystemer, vil det fremdeles være avgjørende med offisiell utviklingsassistanse. Den må bli "god" til å tiltrekke seg ytterligere midler innenfor en enkelt, forent global struktur som optimaliserer alle tilgjengelige økonomiske ressurser og sikrer ansvarlighet (Kapittel 15 og 16). Det nye Global Partnership for Effective Development Co-operation kan katalysere og koordinere global innsats og ressurser (red.anm.). Å fjerne fattigdom og ulikheter i og blant land vil kreve vedvarende og samstemt støtte til sårbare stater; målretting mot isolerte områder med ekstrem fattigdom i

mellominntektsland; utvikling av staters egen kapasitet til å levere offentlige goder; og en anerkjennelse av at fred og voldsreduksjon er grunnlagene for fattigdomsutryddelse (Kapittel 14, 15 og 16).

© OECD

Denne oppsummeringen er ingen offisiell OECD-oversettelse.

Denne oppsummeringen kan reproduseres hvis OECDs copyright og originalens tittel angis.

Flerspråklige oppsummeringer er oversatte utdrag av OECD-publikasjoner opprinnelig utgitt på engelsk og fransk.

Disse er gratis tilgjengelige på OECDs Online Bookshop www.oecd.org/bookshop

For ytterligere informasjon, ta kontakt med OECD Rights and Translation unit, Public Affairs and Communications Directorate, rights@oecd.org eller per faks: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)

2 rue André-Pascal, 75116

Paris, France

Besøk vårt nettsted www.oecd.org/rights

[Read the complete English version on OECD iLibrary!](#)

© OECD (2013), *Development Co-operation Report 2013: Ending Poverty*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/dcr-2013-en